

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט רן ארנון

בעניין המנוחה ע' ס' ז"ל ת.ז. XXXXXXXX

תובע

ח' ס'

באמצעות ב"כ משרד עו"ד אביגדור יואל

נגד

נתבעים

1. האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון משרדי ממשלה
570000605

2. י' ס'

3. ג' ס'

באמצעות ב"כ עו"ד אורטל טייכמן

פסק דין

פתח דבר

ההליכים שבפני החלו עם הגשת תביעה שכותרתה "גזל ירושה, עשיית עושר ולא במשפט, רמייה, תביעה לעשיית צדק" (תמ"ש 15300-01-17) תביעה זו נמחקה לאחר שהתברר כי התובע מכוון את תביעתו כנגד צוואותיהם של הוריהם המנוחים של הצדדים. עוד בטרם הוגשה התביעה הוגשה בקשה לקיום צוואת האם המנוחה, ומנגד הוגשה התנגדות לצוואה.

בהתנגדות המקורית נטענו על ידי התובע טענות זיוף ביחס לחתימות ההורים על גבי הצוואות, וכן טענות כנגד כשרותם המשפטית של ההורים המנוחים. במעלה הדרך, ולאחר שמונתה מומחית לכתב יד, חזר בו התובע הן מטענת הזיוף והן מטענת חוסר הכשרות המשפטית, ונתרה בפיו טענה אחת בלבד והיא כי המנוחים כלל לא ידעו לקרוא ולכתוב בעברית, ולכן לא הבינו את תוכן הצוואה. יצוין, כי טענה זו נטענה לראשונה בכתב ההתנגדות המתוקן ולא היה לה זכר בהתנגדות המקורית. כן נטען כי נפל פגם צורני בצוואות – תוספת בכתב יד על גבי הצוואה – באופן שמעביר את נטל הראיה אל כתפי הנתבעים.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

המחלוקת שלפנינו, אם כן, נטושה בעיקרה סביב השאלה - האם מידת השליטה של המנוחים בשפה העברית השליכה על יכולתם להבחין בטיבן של הצוואות נכון למועד בו הן נחתמו.

רקע כללי

1. מר *** ז"ל שהלך לעולמו ביום 11.8.1982 (להלן: "המנוח") והגב' **** * שהלכה לעולמה ביום 10.7.1991 (להלן: "המנוחה") הותירו אחריהם שני בנים – התובע והנתבע. במסגרת ההליכים התברר כי התובע אינו בנה הביולוגי של המנוחה וכי הוא נולד לאישה המתגוררת ב****.

2. ביום 23.12.1968 ערכו המנוחים שתי צוואות. בצוואת המנוח הוא ביקש להוריש את כל רכושו לאשתו ****, וככל שהיא לא תהיה בין החיים, ביקש להוריש את רכושו לבנו ****. בהתאמה, צוואת המנוחה כללה הוראה בדבר הורשת רכושה למנוח, וככל שהוא לא יהיה בחיים, ביקשה להוריש ל****. על אף שמדובר בצוואות "ראי", הדגיש עוה"ד **** שערך את הצוואות כי אין מדובר בצוואות הדדיות, שכן בכל צוואה הופיע סעיף לפיו לכל אחד שמורה הזכות לשנות את צוואתו.

3. חרף השנים הרבות שחלפו מאז פטירת ההורים, לא הוגשה בקשה למתן צווי קיום לצוואותיהם. רק בשנת 2000 פנה הנתבע לבית הדין הרבני לקבלת צו קיום, אלא שהליך זה, שבו נקט התובע ללא ליווי משפטי, נסגר וצווים לקיום הצוואות לא הוצאו.

4. רק ביום 3.3.2016 הוגשה בקשה מחודשת לרשם לענייני ירושה ביחס לצוואתה של המנוחה. התנגדות לבקשה הוגשה רק ביום 5.7.17, זאת לאחר, שכאמור, התביעה שהוגשה על ידי התובע לא כללה התנגדות אלא טענות כלליות כנגד "גזל עיזבון".

5. ביום 26.11.2017 הועברו לדיון בפניי ע"י הרשם לענייני ירושה שני הליכים בעניינה של המנוחה:

האחד – בקשה לצו קיום צוואה שהוגשה ע"י התובע (ת"ע 54339-12-17).

השני – התנגדות לבקשה לצו קיום הצוואה שהוגשה ע"י הנתבע (ת"ע 54381-12-17).

6. ביום 27.11.2019 הוגש כתב התנגדות מתוקן בהתאם להוראות בית המשפט.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

7. ישיבת קדם המשפט הראשונה, לאחר הגשת ההתנגדות לצוואה, התקיימה ביום 20.06.2019, ובמסגרתה ויתר ב"כ הנתבע על טענותיו בעניין כשרות המנוחים לצוות. עוד קודם לכן ביום 15.1.19 הודיע ב"כ התובע כי הוא מוותר על מינוי המומחית לכתב יד, נוכח העובדה כי לא עלה בידו להמציא דוגמאות חתימה של המנוחים, אשר יאפשרו הגשת חוות דעת מטעם המומחית.

8. ביום 10.10.2019 התקיים דיון הוכחות ראשון בו נשמעה עדותו של עוה"ד ***** שערך את הצוואות עבור המנוחים.

9. בשל הגבלות הקורונה לא ניתן היה לקיים דיון הוכחות נוסף במשך למעלה משנה, וזאת בשל העובדה כי התובע מתגורר דרך קבע ב**** ולא יכול היה להיכנס לישראל. דיון ההוכחות התקיים בסופו של יום ביום 2.12.2020.

טענות הצדדים

נימוקי ההתנגדות בתמצית

10. הצוואה לא נחתמה בידי המנוחים, וככל שנחתמה, לא הבינו הם את טיבה.

11. יש להורות על פסלות הצוואה נוכח פגמים מהותיים צורניים שנפלו בהליך העריכה שלה: סעיף 2 לצוואות נמחק בעט ושונה בו אופן חלוקת העיזבון, כך שנוטר שמו של הנתבע בלבד.

12. העדים לצוואה לא חתמו ליד השינוי שבוצע בעט. אין תאריך ליד השינוי שבוצע בעט. קיימת אומנם חתימה של המנוחים ליד השינוי, אך חתימתו של המנוח היא בלועזית, ואילו חתימת המנוחה בעברית.

13. המנוחים כלל לא ידעו לקרוא ולכתוב בשפה העברית, אלא רק ברמה עילגת ביותר, ולא יכול להיות ספק שכלל לא הבינו על מה הם חותמים. כמו כן, אין כל התייחסות במסמכים עצמם שתוכן הצוואות הוסבר למנוחים.

נימוקי התגובה שהגישו הנתבעים להתנגדות בתמצית

14. דין ההתנגדות להידחות, שעה שטענות התובע לא הוכחו כלל.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

15. מדובר בצוואות שנחתמו לפני למעלה מחמישים שנה, עשרות שנים טרם פטירת המנוחים, בעודם כשירים לחלוטין לעשותן.

16. המנוחים שלטו היטב בשפה העברית, שכן הם עלו ארצה כבר בשנת 1956 כך שבעת החתימה על הצוואות הם כבר התגוררו בארץ 12 שנה וידעו עברית היטב.

17. המנוחים שניהם הבינו היטב את תוכן הצוואות, שניהם היו דוברי השפה העברית, ואין כל ספק כי הצוואות משקפות את רצונם ונכתבו על פיו.

18. הטענה בדבר אי ידיעת השפה העברית הינה הרחבת חזית פסולה ואסורה, והיא נטענה לראשונה רק לאחר שיתר טענות ההתנגדות – ובהן חוסר כשרות לצוות וטענת זיוף – קרסו, והתובע נאלץ לחזור בו מהן.

גדר המחלוקת

19. הצדדים שלפניי חלוקים בשתי שאלות אלו:

- א- האם ידעו המנוחים להבחין בטיבן של הצוואות אשר נחתמו על ידיהם;
- ב- האם הפגם הצורני שנפל בצוואות ניתן לריפוי באמצעות הוראת סעיף 25 לחוק הירושה.

דיון והכרעה

20. עיקרון יסוד במשפט הצוואות והוא ראשון ונעלה בין נעלים – כי "מצווה לקיים דברי המת". מכירים בזכותו של אדם לשלוט על חלוקת נכסים לאחר מות וכי על פיו יישק דבר (ע"א 1212/91 קרן לב"י נ' בינשטוק, פורסם במאגרים ביום 28/08/94).

21. העיקר הוא חופש הרצון של המצווה. רואים אדם כיודע להבחין בטיבה של צוואה, אם בעת עריכתה של הצוואה הוא הבין שהוא חותם על צוואה, הבין כי הוא נותן את רכושו ולמי הוא נותן, ידע את ההיקף רכושו והיה מודע לציפיות של אלה שהוא מיטיב עמהם, ושל אלה שהוא מדייר מצוואתו (ע"א 5185/93 היועמ"ש נ' מרום פורסם במאגרים ביום 20/02/95).

שליטת המנוחים בשפה העברית והשפעת שליטה זו על מודעותם להבין בטיב הצוואות

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

22. הכלל הבסיסי הוא שחזקה על כל אדם שהוא כשר לפעולות משפטיות, ובהן עשיית צוואה, וחזקה היא על מצווה, כי בעת עשיית צוואתו ידע להבחין בטיבה של צוואה.

23. בע"א 851/79 שולמית בנדל נ' דורון בנדל, לה(3) 101 (1981):

"לא ידע להבחין בטיבה של צוואה מהו? ביטוי זה לא הוגדר על-ידי המחוקק, ואין זה רצוי, כי אנו נקבע בו מסמרות. המחוקק קבע אך הנחיה כללית, אשר מטרתה לבחון, אם המצווה היה מודע למהות מעשיו ותוצאותיהם. בהקשר זה ניתן לקחת בחשבון את מודעותו של המצווה לעובדה שהוא עורך צוואה, את ידיעתו על דבר היקף רכושו ויורשיו, ואת מודעותו לתוצאות עשיית הצוואה על יורשיו... המשקל, שיינתן לשיקולים אלה ואחרים, הוא דבר המשתנה מעניין לעניין, על-פי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה."

24. ודוק: הנטל המוטל על כתפי הטוען לפסלות צוואה הוא נטל כבד, ויש שיגידו אף כבד מאד, וכפי שיפורט להלן במקרה שבפני, התובע לא עמד בנטל זה.

25. כאמור, טענות המתנגד לפיהן המנוחים לא הבינו טיבן של הצוואות, ולא כל שכן את תוכן, מבוססות בעיקר על הטענה כי המנוחים לא שלטו בשפה העברית, וכי הצוואה לא הוקראה להם, תוכנה לא הוסבר להם, והם לא הבינו טיבם ותכנם של המסמכים עליהם חתמו.

26. טענה זו לא הוכחה בפני ואין בידי לקבלה. מהראיות שהוצגו בפני עולה כי המנוחים שלטו בשפה העברית, בוודאי ברמה הבסיסית הנדרשת על מנת להבין את תוכן של הצוואות ואת משמעות החתימה עליהן. המנוחים, כאמור, התגוררו בארץ כבר 12 שנה. המנוח עסק במסחר ומכר בקבוקי חלב וגזוז, ובהמשך היה מוכר בקיוסק של בית הספר ****. עיסוקו של המנוח בוודאי דרש ממנו יכולת שימוש בשפה העברית. המנוחה עצמה חתמה על הצוואה בעברית בכתב "עגול" עובדה המלמדת כי היא ידעה קרוא וכתוב בעברית.

עדותו של עוה"ד ****

27. עוה"ד **** היה עוה"ד שערך את הצוואות ואף היה נוכח בעת חתימת המנוחים עליהן. עוה"ד ****, חרף גילו המתקדם, הגיע למתן עדות ואציין כבר עתה כי עדותו הייתה אמינה ומהימנה.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

28. העובדה שחתימת הצוואות נעשתה לפני למעלה מ – 50 שנה הקשתה כמובן על שחזור האירוע לפרטים. יחד עם זאת, עוה"ד ***** טען, כי על אף שאינו זוכר את המעמד עצמו של החתימה על הצוואה, הוא זכר את ההתנהלות שהביאה לחתימה על הצוואה וכן התיקונים שבוצעו על גבי הצוואה, תיקונים בכתב יד שהוא ערך בעצמו לפי בקשת המנוחים.

ש. אתה לא ממש זוכר מה היה שם

ת. לא זוכר את כל המעמד. הדבר היחיד שאני זוכר שנשאר לי בזיכרון מלפני 51 שנה שהם הפתיעו אותי שאמרו שהם משנים את רצונם. זה נכרת בזיכרוני. שאר הדברים לא נשארו בזיכרוני.

ש. אתה אומר שמה שנכרת בזיכרוניך זה אותו דבר שהיווה משהו חריג. זה היה משהו אקוטי, חריג.

ת. נכון. זה מה שנכרת בזיכרוני.

ש. מדוע לא ניסחת מחדש את הצוואות.

ת. אומר לך מדוע. ראשית לא היתה לי מדפיסה ב***** שתדפיס מחדש באותו היום את שתי הצוואות עם התיקונים.

ש. אבל אמרת שביקרת לעיתים ב*****.

ת. היתה לי אפשרות להשתמש בשירותי משרד אצל מר *****

ש. אז הייתם אצל העד, רואה החשבון במשרדו.

ת. אני אמרתי לך שנפגשתי איתם במשרדו.

ש. לא היתה לו מכונית כתיבה במשרדו

ת. לא. לא היה מי שידפיס לי.

(עמ' 12 שורות 30-35 עמ' 13 שורות 6-1 לפרוטוקול בתמ"ש 15300-01-17)

29. הסברו של עוה"ד ***** סביר לחלוטין בעיני ותואם בהחלט את המציאות של אותם זמנים בהם מסמכים הודפסו באמצעות מכונות כתיבה ללא מעבד תמלילים וכל תיקון דרש הדפסת כל המסמך מחדש.

30. נוסף על כך, הצדדים התגוררו ב***** וחתמו על הצוואה בפני עדים ב*****. משרדו של עוה"ד ***** היה ב***** ולפיכך לא יכול היה לבצע את התיקון שהתבקש על ידי המנוחים אלא באמצעות התיקון בכתב היד.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

בעניין תיקון בכתב יד על גבי צוואה מודפסת מקובלים עלי דבריה של ס. הנשיא כב' השופטת שלי אייזנברג:

"התוספות והתיקונים שנערכו בכתב יד על גבי הצוואה המודפסת, כמו גם העדר פירוט מספרי תעודת הזהות של ילדי המנוח ג' וא', כאשר נרשם ת.ז. ללא המספרים עצמם, מהווים פגמים קלים בעוצמתם. ככל שבית המשפט השתכנע מאמיתות הצוואה, ברי כי ניתן להתגבר עליהם ולרפאם מכוח סעיף 25 לחוק הירושה. מאחר ושוכנעתי כאמור, כי רצונו של המנוח השתקף מצוואתו, מצאתי כי הפגמים הקלים הללו ניתנים לריפוי בהתאם לסעיף 25 לחוק הירושה" (ת"ע 19321-11-18 פורסם במאגרים ביום 3.9.2020).

31. התיקון במקרה זה הוסבר היטב על ידי עוה"ד ****, ומדובר בפגם צורני קל שניתן לתיקון ולריפוי בהתאם לסעיף 25 לחוק הירושה.

32. זאת ועוד, חתימת המנוחה על הצוואה נעשתה בציון שמה בשפה העברית ולא בשפה הספרדית. אילו, כטענת המתנגד, לא הייתה המנוחה מבינה עברית ולא שולטת בה כלל, ספק אם הייתה בוחרת לחתום בשפה שאינה נהירה לה.

33. בהקשר זה ייאמר כי המנוח אומנם חתם בשפה הספרדית אבל דווקא לגביו הייתה עדות כי הוא שלט בשפה העברית. בהקשר זה העידה הגב' ****:

ש. העדת שראית את *** ז"ל מפגין עם שלטים מול העירייה בשפה העברית?
ת. כן, נכון.

ש. האם ראית אותו כותב את השלטים?

ת. לא ראיתי. ראיתי את השלטים בשפה העברית.

ש. העדת שהיית מדברת עם **** ז"ל בשפה הספרדית?

ת. עם האימא דיברנו ספרדית, עם האבא כשפגשתי אותו דיברתי עברית.

(עמ' 3 שורות 8-9 עמ' 4 שורות 1-4 לפרוטוקול מיום 2.12.20)

עדותו של מר ****

34. העד היחיד שהובא מטעם התובע להעיד בעניין שליטת המנוחים בשפה העברית היה מר ***

****. יצוין כי בדיון מיום 10.10.2019 טען ב"כ התובע כי עניין ידיעת העברית של המנוחים הוא עניין מהותי. ברם, טען ב"כ התובע, כי לא טען טענה זו בהתנגדות מאחר "ולא רציתי לחשוף את הקלפים בתחילת ההליך". אלא שמיד לאחר מכן שינה ב"כ

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

התובע את הגרסה וטען כי "רק לאחרונה פרט זה הובא לידיעתו, לפי כשבועיים על ידי אדם בשם ****" (עמ' 15 מול שורות 26-30).

35. חרף העובדה כי טענת חוסר השליטה בשפה היוותה שינוי חזית, או למצער, הרחבתה, וחרף העובדה כי טענה זו לא בא זכרה במשך שנתיים בהם התנהל ההליך, לא מצאתי לנכון לחסום את התובע מלהעלות את הטענה (לאחר שטענות הזיוף וחוסר הכשרות התבררו כחסרות יסוד). בעקבות כך הוגשה התנגדות מתוקנת.

אציין כי מר **** – אותו אדם שחשף, לכאורה, את הפרט המהותי של אי ידיעת השפה – מעולם לא זומן לבית המשפט להעיד. תחתיו הוגש תצהיר של מר **** (ייתכן כי ב"כ התובע טעה בשם אך הדבר לא נטען על ידו באופן מפורש).

36. מתוך עדותו של מר **** לא ברור מה היה טיב היכרותו עם המנוחים וספק אם הוא יכול היה להעיד בדבר שליטתם בשפה העברית. אומנם מר **** העיד כי המנוח דיבר "עברית רעועה" כלשונו, אך לא ברור באלו שנים מדובר. העובדה כי העד הזכיר זאת בהקשר של אותה העיר שממנה עלו ארצה המנוחים ואף משפחתו שלו, העיר ****, מעלה את הסברה כי העד מתייחס לשנים הראשונות לאחר העלייה ארצה, ולא 12 שנים לאחר שהמנוחים כבר מתגוררים בארץ.

37. נוסף על האמור, בחקירתו התברר כי מר **** אינו "עד חיצוני" שאין לו עניין בהליך, אלא מי שקרוב מאד לתובע עצמו, עד כי תשלום הוצאות משפט שנפסקו במסגרת הליך זה (במסגרת הבקשה לתיקון ההתנגדות) שולמו בפועל על ידי מר ****. בנוסף הסתבר כי התובע לא החזיר את הכספים למר **** לפחות עד למועד הדיון. את ההסבר לכך סיפק מר **** בעצמו:

ש. תבהיר מדוע העברת את הכסף אם אין לך עניין בתיק?

ת. כי החבר שלי, שהוא אצלי כאחי, היינו צריכים להעביר כסף בשביל בית המשפט כנראה, ערבות לבית המשפט, הוא לא יכול היה להעביר מ**** וביקשו ממנו להעביר את הכסף וזהו. זה כל הסיפור.

ש. הכסף הזה הוחזר לך על ידי **?**

ת. עדיין לא, היום הוא יעביר לי את הכסף. היום דיברנו על זה, היום כשהוא בא. (עמ' 22 שורות 18-23)

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

38. הנה כי כן, מדובר במי שיש לו עניין ממשי בתוצאות ההליך, כאשר הוא נחלץ לעזרת חברו הטוב, "כאח" על פי עדותו שלו.

39. מכל מקום, גם עדותו של מר **** לא שכנעה אותי כי המנוחים לא הבינו כלל את השפה העברית באופן שנמנע מהם להבין על מה הם חותמים, ומה תוכנה וכוונתה של הצוואה.

רצון המנוחים

40. התובע טען בענין זה כי הצוואה שנחתמה בשנת 1968 לא שיקפה את רצון המנוחים כיוון שבאותה עת היה התובע חייל משוחרר שעבד, ואף העביר את משכורתו להוריו על מנת לתמוך בהם. משכך, טען התובע, לא הייתה להוריו כל עילה לנשלו מירושתם.

41. זכות האדם לצוות את רכושו כראות עיניו היא זכות יסוד. בית המשפט כבר קבע בענין זה כי "לא לנו לשפוט אם צדק ואם לא צדק בהחלטתו לחלק את רכושו כפי שכתב בצוואתו. עלינו להזהיר את עצמנו מפני פטרנליזם לוחץ מהול בארוגנטיות, מניסיון להעמיד את עצמנו במקומו של המנוח" (ע"א 5185/93 פרשת מרום לעיל).

42. בענייננו הסתבר, כי אומנם בעת חתימת הצוואה התובע עדיין היה בקשר עם הוריו, אך מאז 1972, עת עזב התובע את הארץ ועבר להתגורר ב****, הקשר עם הוריו כמעט נותק לחלוטין. התובע העיד כי מעולם לא שלח גלויה להוריו, ואף הקשר הטלפוני היה מועט ביותר. יתרה מכך, התובע לא הגיע להלוויית אביו בשנת 1982 ולא הגיע להלוויית אמו בשנת 1991. התובע טען, כי לא היה יכול להגיע בשל ההתראה הקצרה אך אז הסתבר כי גם לאזכרת היום ה – 30 לא טרח התובע להגיע.

43. היות שהצוואות נחתמו בשנת 1968 והייתה למנוחים שנים רבות האפשרות לשנות את הצוואות, מתבקשת המסקנה כי המנוחים לא שינו את צוואותיהם שכן הצוואות שיקפו היטב את רצונם להעניק את רכושם לאותו בן שנותר עמם וטיפל בהם במשך עשרות שנים עד לפטירתם.

סוף דבר

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 54381-12-17 ס' נ' האפוטרופוס הכללי מחוז חיפה והצפון ואח'

תיק חיצוני:

44. לאור כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי המתנגד לא הצליח להרים את הנטל המוטל עליו להוכיח כי המנוחים לא הבינו את טיבן של הצוואות אשר חתמו עליהן. ושוכנעתי כי צוואות המנוחים משקפות היטב את רצונם האמיתי.

45. היות שבהליך בפני נידונו 2 הצוואות כמקשה אחת – על אף שבפועל בקשה לצו קיום התבקשה רק לגבי צוואת המנוחה – אני מורה על קיומן של שתי הצוואות הן זו של המנוח והן זו של המנוחה.

46. הנתבעים רשאים להגיש צו קיום צוואה לחתימתי.

47. פסק הדין ניתן לפרסום תוך השמטת שמות הצדדים ופרטים מזהים נוספים.

48. המתנגד (התובע) יישא בהוצאות הנתבעים בסך 20,000 ₪.

המזכירות תסגור את התיקים.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשפ"א, 05 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.

רון ארנון, שופט